

Фінальний гамбіт. Книга 3

КУПИТИ

Про книгу

У третій частині циклу «Ігри спадкоємців» неперевершеної майстрині загадок і несподіваних сюжетних поворотів Дженніфер Лінн Барнс — любов, кров і величезні статки! Рік у будинку Готорна добігає кінця, але клубок давніх таємниць, зрад і злочинів, що має розплутати Айворі, сплітається ще тугіше. На кону життя знайденої та знову втраченої рідної людини. Щоб урятувати його, треба викрити впливових ворогів, які прагнуть перетворити спадкоємців на сліпе знаряддя, і покласти край кривавим відголоскам минулого. Айворі готова ризикнути й розіграти гамбіт — поступитися малим, щоб отримати все!

Лауреат премії Goodreads Choice Award у номінації Favorite Young Adult Fiction.

Найкраща книга Young Adult за вибором редакції Amazon Понад 5 мільйонів проданих примірників найпопулярнішої серії!

Нам потрібно поговорити про твій вісімнадцятий день народження, — слова Аліси разносяться по найбільшій з п'яти бібліотек будинку Готорна.

Полиці від підлоги до стелі висотою два поверхи оточують нас томами у твердих і шкіряних палітурках, багато з них безцінні. Кожна нагадує про людину, яка побудувала цю кімнату.

Цей дім. Цю династію.

Я уявила, як привид Тобіаса Готорна спостерігає за мною, коли опустилася на коліна й провела рукою по мостинах із червоного дерева, шукаючи нерівності у швах.

Не знайшовши нічого, встала.

— Та невже? — здивовано перепитала. — Невже ти серйозно?

Офіційно, — грізна Аліса Ортега вигнула брову. — Так. Можливо, ти вже емансипувалась, але коли доходить до умов успадкування...

— Нічого не зміниться, коли мені виповниться вісімнадцять, — я оглядала кімнату, міркуючи, що робити далі. — Я не отримаю спадщини, поки не проживу рік у будинку Готорна.

Я знала свою адвокатку досить добре, щоб зрозуміти, про що вона справді хотіла поговорити. Мій день народження — вісімнадцяте жовтня.

У перший тиждень листопада минає рівно рік у будинку Готорна, і я миттєво маю стати найбагатшим підлітком на планеті. До того часу я мала зосередитися на інших питаннях.

Ставка на перемогу. Перемогти Готорна.

— Хай там як... — Аліса наче швидкісний поїзд, який неможливо зупинити. — Що ближче до твого дня народження, то більша потреба дещо обговорити.

Я засміялась:

— Сорок шість мільярдів дечого?

Адвокатка роздратовано глянула на мене, і я зосередилася на своїй місії. Будинок Готорна був переповнений потаємними ходами. Джеймсон побився зі мною об заклад, що я не зможу знайти їх усі. Розглядаючи масивний стовбур дерева, який правив за стіл, я потягнулася до футляра, прикріпленого до внутрішньої сторони черевика, і витягнула ніж, щоби перевірити тріщину на поверхні столу.

На власному досвіді я переконалась, що не можу дозволити собі йти кудись без зброї.

— Перевірка! — Ксандр Готорн на прізвисько «Я жива, дихаюча машина Руба Голдберга» зазирнув до бібліотеки.

— Айворі, за шкалою від одного до десяти наскільки сильно тобі зараз потрібно перемкнути увагу і наскільки ти прив'язана до своїх брів? — почувся вдалині голос Джеймсона.

Грейсон не дзвонив відтоді, як поїхав до Гарварду. Ксандр, мій самопроголошений *найкращий-друг-Готорн-назавжди*, вважав за священний обов'язок підтримувати мій настрій за відсутності своїх братів.

— Один, — відповіла я. — І десять.

Ксандр злегка вклонився:

— Тоді я прощаюся.

І вмить зник.

Протягом наступних десяти хвилин щось вибухало. Повернувшись до юристки, я оглянула кімнату: полиці, які здавались нескінченними, ковані сходи, які спіраллю здіймались догори.

— Просто скажи, заради чого ти прийшла сюди, Алісо.

— Так, Лі-Лі, — долинув із залу глибокий медовий голос, — просвіти нас.

Неш Готорн став біля дверей, фірмовий ковбойський капелюх насунуто на очі.

— Неше, — Аліса носила діловий костюм як броню, - це тебе не стосується.

Неш притулився до дверей і ліниво схрестив ноги.

— Якщо маля скаже мені піти, я піду.

Неш не довіряв мене Алісі вже кілька місяців.

— Я в порядку, Неше, — мовила я. — Можеш іти.

— Гадаю, що можу.

Неш не поворухнувся, щоб відштовхнутися від дверей. Він був старшим із чотирьох братів Готорнів і звик їздити на інших трьох. Протягом минулого року він поширив цю звичку й на мене. Він і моя сестра «не зустрічалися» кілька місяців.

— Хіба це не вечір побачень? — поцікавилась я. — Тебе ніде не чекають?

Неш зняв капелюх і твердо поглянув на мене.

— Долари на пончики, — і повернувся, щоб вийти з кімнати. — Вона хоче поговорити з тобою про створення довірчого фонду.

Я зачекала, доки Неша не буде чути, і повернулася до Аліси:

— Довірчого фонду?

— Я просто хочу, щоб ти знала свої можливості, — жінка уникала прямих запитань з адвокатською легкістю. — Я складу досьє, щоб ти могла його переглянути. Тепер декілька запитань щодо вечірки на день народження.

— Ніякої вечірки, — заперечила я.

Останнє, чого я хотіла, — це перетворити свій день народження на подію, яка приверне увагу заголовками й вибухне гештегами.

— У тебе є улюблена група? Або співак? Нам потрібна розважальна програма.

Я звузила очі:

— Ніякої вечірки, Алісо.

— Чи є хтось, кого ти хотіла би бачити в переліку гостей?

Кажучи хтось, адвокатка не мала на увазі знайомих мені людей. Вона говорила про знаменитостей, мільярдерів, світських левів, членів королівської сім'ї...

— Немає переліку гостей, — зауважила я, — тому що не буде вечірки.

— Ти маєш подбати про враження публіки... - почала Аліса, і я вимкнулася. Знала, що вона скаже. Вона говорила це майже одинадцять місяців. Усі люблять історії про Попелюшку.

Що ж, у цієї Попелюшки є парі, яке вона повинна виграти. Я вивчала ковані сходи. Три оберталися спіраллю проти годинникової стрілки. Але четверті...

Я підійшла до них, піднялася нагору. На сходовому майданчику другого поверху провела пальцями по нижньому боці полиці. Звільнення. Я натиснула, і полиця прогнулася всередину.

Номер дванадцять. Я злісно посміхнулася. Так тобі, Джеймсонне Вінчестере Готорне.

— Ніякої вечірки! — знову крикнула я вниз Алісі. А потім зникла в стіні.

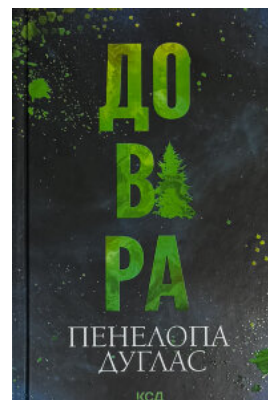
Рекомендована література

Двір холоду і зоряного сяйва (Двір шипів і троянд #3.5)

Ігри (Twisted #2)

Довіра

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ